

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, Ph.D. a JUDr. Václava Štencla, MA v právní věci

žalobce: **Statutární město Olomouc**, IČO 00299308
sídlem Horní náměstí 583, 779 00 Olomouc
zastoupený JUDr. Petrem Rittrem, advokátem,
sídlem Riegrova 12, 779 00 Olomouc

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 57, 604 55 Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 28. 2. 2017, č. j. ÚOHS-R0098/2016/VZ-07270/2017/322/DJa

takto:

- I. Rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 28. 2. 2017, č. j. ÚOHS-R0098/2016/VZ-07270/2017/322/DJa, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení
- II. Žalovaný **je povinen zaplatit** žalobci na náhradě nákladů řízení částku 11 228 Kč k rukám JUDr. Petra Rittre, advokáta se sídlem Riegrova 12, 779 00 Olomouc, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou ke Krajskému soudu v Brně dne 27. 4. 2017 domáhal zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo částečně v rozkladovém řízení změněno a částečně potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ze dne 14. 3. 2016, č. j. ÚOHS-S0931/2015/VZ-10199/2016/551DBo.
2. Podle napadeného rozhodnutí se měl žalobce dopustit správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v rozhodném znění, tím, že při zadávání veřejné zakázky „Dolní náměstí – rekonstrukce“ v užším řízení nedodržel postup stanovený v § 60 odst. 1 citovaného zákona v návaznosti na § 59 odst. 1 citovaného zákona v souvislosti s § 6 citovaného zákona, když nevyloučil zájemce „Sdružení Dolní náměstí“, za účasti v rozhodnutí specifikovaných subjektů, které na základě smlouvy o sdružení podaly společnou nabídku, ze zadávacího řízení na předmětnou veřejnou zakázku, přestože tento zájemce nesplnil ekonomický a finanční kvalifikační předpoklad podle § 55 odst. 1 písm. b) citovaného zákona uvedený v bodu 4.1.3 písm. b) kvalifikační dokumentace předmětné veřejné zakázky, neboť smlouva uzavřená dne 23. 5. 2011 se subdodavatelem STRABAG AG – organizační složka a předložená zájemcem na straně 47 žádosti o účast v užším řízení k prokázání tohoto ekonomického a finančního kvalifikačního předpokladu, tj. splnění ukazatelů finanční a ekonomické analýzy – celková likvidita a celková zadluženost, nesplňovala náležitosti podle § 51 odst. 4 písm. b) citovaného zákona, jelikož subdodavatel STRABAG AG – organizační složka jako organizační složka zahraniční právnické osoby nemá právní subjektivitu, a nemůže se tudíž ve prospěch zájemce v rámci prokázání předmětného ekonomického a finančního kvalifikačního předpokladu zavazovat k poskytnutí plnění podle § 51 odst. 4 písm. b) citovaného zákona, přičemž tento postup zadavatele ovlivnil výběr nejvhodnější nabídky, a zadavatel uzavřel dne 8. 8. 2011 s vybraným uchazečem smlouvu na veřejnou zakázku.

Obsah žaloby

3. V rámci jednotlivých žalobních bodů brojil žalobce proti nezákonnosti napadeného rozhodnutí s tvrzením, že je vystavěno na chybném právním názoru ohledně neplatnosti subdodavatelské smlouvy uzavřené vybraným uchazečem z důvodu absence právní subjektivity organizační složky zahraniční právnické osoby. Podle žalobce není rozhodné, zda organizační složka v době uzavírání subdodavatelské smlouvy měla právní subjektivitu, nýbrž je rozhodné to, zda byla podepisující osoba zmocněna činit za podnikatele veškeré právní úkony týkající se této složky. Žalovaným citované rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2011 ve věci sp. zn. 21 Cdo 1027/2010 není pro nyní posuzovanou věc přílehlavé. Žalobce proto namítl, že vedoucí organizační složky měl dle ustanovení § 13 odst. 3 obchodního zákoníku zákonné zmocnění k veškerým právním úkonům a názor Úřadu i jeho předsedy ohledně platnosti smlouvy je tak mylný.

4. Zároveň pro případ, že by se soud s tímto názorem žalobce neztotožnil, brojil dále proti výroku o pokutě, neboť podle jeho názoru žalovaný úplně pominul při jejím vyměření okolnosti, za nichž byl delikt spáchán. Jedná se pod něj o otázku doposud neřešenou a uložení pokuty pro něj bylo překvapivým rozhodnutím. Navrhl proto upuštění od pokuty nebo alespoň její snížení.

Obsah vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve svém vyjádření předně uvedl, že v ustanovení § 13 odst. 3 ObchZ je upraven zvláštní případ zákonného zastoupení podnikatele, přičemž zákon stanoví, že vedoucí organizační složky je zmocněn činit právní úkony za podnikatele, nikoliv za organizační složku. Zdůraznil, že organizační složka není sama o sobě právním subjektem, nemá právní subjektivitu, je pouze „prodlouženou rukou“ zahraniční entity v České republice a v nyní projednávané věci vstoupila do právního vztahu (uzavřela subdodavatelskou smlouvu) organizační složka zahraniční osoby, nikoli přímo zahraniční osoba (k tomu odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 Ca 25/2005-83 ze dne 24. 11. 2006). Jelikož organizační složka zahraniční osoby nemá právní subjektivitu, ani způsobilost k právním úkonům, nemůže tak vstupovat do právních vztahů jako smluvní strana a její právní úkony jsou ve smyslu ustanovení § 38 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanského zákoníku, neplatné (k tomuto závěru odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 32 Odo 119/2003 ze dne 20. 05. 2003). Podle žalovaného lze z obsahu subdodavatelské smlouvy, jakož i z dalších dokladů doložených vybraným uchazečem vyvodit závěr, že účelem bylo učinit subjektem právního vztahu subdodavatele jakožto organizační složku zahraniční osoby, nikoli zahraniční osobu samu.
6. K námitce proti výši pokuty žalovaný uvedl, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí přihlédl ke všemu, k čemu ve smyslu § 121 odst. 2 zákona přihlédnout měl. Odkázal na horní hranici pokuty i její uloženou výši a uvedl, že se vypořádal přezkoumatelným způsobem při stanovení výše pokuty i s ekonomickou situací žalobce. Dále konstatoval, že odpovědnost za správní delikt je založena na objektivním principu a pokuta je ukládána bez ohledu na zavinění žalobce (k tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 28/2006-65 ze dne 22. 3. 2007). Skutečnost, že k porušení zákona došlo údajně z důvodu „vysoké odbornosti otázky platnosti či neplatnosti smluv“, podle něj nemůže mít vliv na existenci odpovědnosti žalobce za spáchání správního deliktu podle § 120 odst. 1 písm. b) zákona a zpochybnil, že by otázka platnosti smlouvy uzavírané vedoucím organizační složky nebyla soudem nikdy řešena. S ohledem na to, že vycházel z obecně platné judikatury obecných soudů, jeho závěr nemohl být pro žalobce neočekávaný. Nad rámec uvedeného, žalovaný uvádí, že s likvidačností pokuty se vypořádal již v bodě 54. odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém dospěl k závěru, že vzhledem k hospodářskému výsledku žalobce není pokuta ve výši 300 000 Kč likvidační.

Posouzení věci

7. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první, s. ř. s.), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
8. Žalovaný v projednávané věci změnil výrok rozhodnutí správního orgánu prvního stupně tak, jak soud uvedl výše, přičemž podstata změn oproti rozhodnutí Úřadu fakticky spočívala pouze k navrácení se k terminologii občanského zákoníku z roku 1964. Věcná podstata je u obou rozhodnutí stejná, a to nevyhloučení vybraného uchazeče z důvodu neprokázání kvalifikačního kritéria, neboť oba správní orgány dospěly k závěru, že ze smlouvy se subdodavatelem STRABAG AG – organizační složka nemůže vyplývat závazek subdodavatele k poskytnutí plnění určeného k plnění veřejné zakázky dodavatelem či k poskytnutí věcí či práv, s nimiž bude dodavatel oprávněn disponovat v rámci plnění veřejné zakázky, a to alespoň v rozsahu, v jakém subdodavatel prokázal splnění kvalifikace podle § 50 odst. 1 písm. b) a d), a to z důvodu, že tvrzený subdodavatel nemá právní subjektivitu (resp. právní osobnost) a nemůže se proto zavazovat.
9. Žalovaný vyšel při svém posouzení věci z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 7. 4. 2011 ve věci sp. zn. 21 Cdo 1027/2010, nicméně podle názoru zdejšího soudu z citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu nedovodil žalovaný správné závěry.
10. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že předmětná problematická smlouva byla uzavřena mezi (*budoucím objednatel*) STRABAG a.s. (adresa, zápis do obchodního rejstříku, IČO, DIČ), který jednal prokuristy p. H. a p. H., a (*budoucím dodavatelem*) STRABAG AG – organizační složka (adresa, zápis do obchodního rejstříku, IČO, DIČ), který jednal vedoucím organizační složky p. K.. Obsah smlouvy je doložen obsahem správního spisu.
11. Z rozhodnutí Úřadu, stejně jako z napadeného rozhodnutí vyplývá, že k závěru o spáchání deliktu dospěly na základě závěru o nedostatku subjektivity u organizační složky společnosti STRABAG AG, což mělo způsobit neplatnost smlouvy. Zdejší soud nijak nespornuje obecný a opakovaně judikovaný závěr, že zápis do obchodního rejstříku nemá pro organizační složku zahraniční (fyzické nebo právnické) osoby umístěnou na území České republiky za důsledek vznik samostatné právní subjektivity, neboť ve všech záležitostech týkajících se této organizační složky je vždy nositelem práv a povinností zahraniční osoba, jíž je organizační složka součástí.
12. Nicméně Nejvyšší soud v žalovaném citovaném rozhodnutí dále pokračoval, byť stran označení účastníka řízení, že „*se právnická osoba označuje podle ustanovení § 79 odst. 1 o.s.ř. uvedením její obchodní firmy nebo názvu a jejího sídla, a - jde-li o věc vyplývající z obchodních vztahů - též uvedením jejího identifikačního čísla, popřípadě dalších údajů potřebných k její identifikaci. Údaj o tom, že se věc týká organizační složky, zákon nevyžaduje. Z toho plyne, že v žalobě sice může být tento údaj uveden, nicméně jestliže žalobce takový údaj v žalobě neuvede, nelze v tom spatřovat nedostatek (neúplnost nebo nesprávnost) žaloby. V případě, že žalobce uvede organizační složku u žalované zahraniční právnické osoby, má to význam především z hlediska místní příslušnosti soudu [srov. § 87 písm. c) o.s.ř.], a také pro přípravu jednání soudu; soud totiž může připravit jednání (§ 114 o.s.ř.) též s přihlédnutím k tomu, že věc se týká jen uvedené organizační složky účastníka řízení.*“
13. Okolnost, že věc se týká organizační složky zahraniční právnické osoby, žalobce může vyjádřit tím, že za označení účastníka řízení připojí údaj o organizační složce. Údaj, že věc se týká

organizační složky, však může být v žalobě vyjádřen i jinak (při vylíčení rozhodujících skutečností, v označení důkazů, jichž se žalobce dovolává, apod.).

14. *Připojí-li žalobce za označení účastníka řízení údaj o jeho organizační složce, není takový postup na újmu určitosti označení účastníka řízení a nelze z něj ani dovozovat, že by za účastníka řízení byla označena jen organizační složka.“*
15. *S uvedeným koresponduje povinnost hodnotit projev vůle smluvních stran podle obsahu smlouvy, nikoliv jen podle formálního označení smluvních stran, ale i v rovině posouzení věcné správnosti právního jednání. Soud si je vědom toho, že správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí v bodu 76. odkázal k této otázce na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 10. 4. 1997 ve věci sp. zn. 2 Cdon 386/96, přesto má soud za to, že závěry Úřadu nejsou správné.*
16. *K problematice platnosti smlouvy uzavřené organizační složkou, resp. odštěpným závodem, což je z hlediska existence právní subjektivity totéž, se vyjádřil Nejvyšší soud již v rozsudku ze dne 20. 5. 2003 ve věci sp. zn. 32 Odo 119/2003, ve kterém uvedl: „Podle § 38 odst. 1 obč. zák. je neplatný právní úkon, pokud ten, kdo jej učinil, nemá způsobilost k právním úkonům. Z tohoto ustanovení je zřejmé, že jednou ze základních podmínek platnosti právní úkonu je existence způsobilosti k právním úkonům toho, kdo jej činil. Odvolací soud při svém rozhodování vycházel z kupní smlouvy ze dne 8.12.1994, číslo 00647-94, v níž je prodávající označen jako T. a.s., odštěpný závod O. Dále smlouva identifikuje prodávajícího uvedením sídla odštěpného závodu, zastoupením, u něhož je uveden ředitel odštěpného závodu, identifikačním číslem, jakož i bankovním spojením a daňovým identifikačním číslem. Smlouva je konečně v závěru označena razítkem T. a.s. odštěpný závod O. s uvedením jeho sídla. Není žádných pochybností o tom, že odštěpný závod, jako organizační složka podniku, nemá právní subjektivitu a jako takový nemůže právně relevantním způsobem vystupovat v právních vztazích. Na druhé straně je však vedoucí odštěpného závodu, který je zapsán do obchodního rejstříku, oprávněn činit jménem podnikatele veškeré právní úkony, které se odštěpného závodu týkají (§ 13 odst. 3 obch. zák.). Odvolací soud ve svém rozhodnutí právě vycházel z toho, že smlouvu ze dne 8.12.1994 podepsal za žalobkyni, jako prodávající, vedoucí odštěpného závodu. Nicméně však, aniž by se konstatovanou nesprávnost v označení kupujícího pokusil odstranit výkladem celého jejího obsahu, zejména se zohledněním všech již konstatovaných identifikačních znaků prodávajícího, jakož i v návaznosti na výpis z obchodního rejstříku žalobkyně, z něhož při svém rozhodování rovněž vycházel, kupní smlouvu bez dalšího vyhodnotil jako absolutně neplatnou s odkazem na § 38 odst. 1 obč. zák., a to včetně ujednání o smluvní pokutě, neboť ji podle něj uzavřel někdo, kdo neměl způsobilost k právním úkonům. Nejvyšší soud však již dříve judikoval, že nesprávnost nebo neúplnost v označení osoby, která činila právní úkon, nezpůsobuje sama o sobě jeho neplatnost, jestliže z celého obsahu projevu vůle jeho výkladem, popřípadě objasněním skutkových okolností, za nichž byl právní úkon činěn, lze zjistit, kdo je jeho účastníkem (srovnej rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 10. dubna 1997, sp. zn. 2 Cdon 386/96, publikované v časopise soudní judikatura pod č. 46, ročník 1998). Závěr o nezpůsobilosti určitého subjektu k právním úkonům a tím i o jeho absolutní nezpůsobilosti právně relevantním způsobem vystupovat v právních vztazích, lze učinit až po té, kdy tento nedostatek nelze odstranit ani jeho výkladem. Námitka dovolatelky, že odvolací soud měl právní úkon správně posoudit podle jeho obsahu a vůle účastníků, kterou sledovali při uzavření smlouvy, je ve světle učiněných závěrů důvodnou.*

17. *Odvolací soud tak pochybil, když při posuzování platnosti smlouvy ze dne 8.12.1994 nepostupoval podle § 266 obch. zák., který stanoví pro výklad právních úkonů výkladová pravidla a doplňuje pro obchodní závazkové vztahy základní výkladové pravidlo uvedené v § 35 odst. 2 obč. zák., podle kterého se projev vůle vykládá podle vůle toho, kdo právní úkon učinil, není-li tato vůle v rozporu s jazykovým projevem. Nejdříve tak musí být podle § 266 obch. zák. zjištěn úmysl toho, kdo jednal, v souzeném případě tedy smluvních stran. Pokud jej nelze zjistit, či se smluvní strany ve sledovaném úmyslu právním úkonem rozcházejí, pak je nutné vycházet z významu, jaký by běžný podnikatel projevené vůli přikládal a dále pak z toho, jaký význam se přikládá v právním úkonu použitým výrazům podle obchodních zvyklostí. Při nemožnosti zjištění hlediska subjektivního (úmysl jednajícího či jednajících) tak přichází na řadu hlediska objektivní. Vždy (jak hlediska subjektivní, tak objektivní) se však musí brát náležitý zřetel ke všem okolnostem souvisejícím s projevem vůle včetně jednání o uzavření smlouvy, praxe, kterou mezi sebou smluvní strany zavedly, jakož i následného chování stran, jestliže to povaha věci připouští.“*
18. S odkazem na uvedené rozhodnutí soud musí konstatovat, že závěr o platnosti nebo neplatnosti smlouvy musí žalovaný, resp. Úřad opřít o výklad samotné smlouvy, projevu vůle jejích stran, a to se zohledněním všech identifikačních znaků prodávajícího a v návaznosti na výpis z obchodního rejstříku subdodavatele, tj. musí vykládat projev vůle jednajícího ve smyslu citovaného rozhodnutí Nejvyššího soudu, neboť sám postupuje při posouzení platnosti smlouvy na základě stejných principů a s obdobnými důsledky jako soud a proto pro Úřad a civilní soudy musí platit stejné principy rozhodování.
19. V již shora odkazovaném bodu 76. prvostupňového rozhodnutí Úřad konstatuje, že „v daném případě je z úkonu – smlouvy a daného jednání zřejmé, že nejde jen o prostou vadu v označení osoby, ale že uvedené jednání organizační složky svědčí právě o tom, že účelem bylo, aby do právních vztahů, plynoucích z tohoto závazkového vztahu, vstoupila právě tato organizační složka.“ Podle názoru zdejšího soudu tento závěr Úřadu ale nemá žádnou oporu v odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.
20. Úřad fakticky až do bodu 68. prvostupňového rozhodnutí opakuje, co je obsahem správního spisu, příp. jaká je právní úprava. Jediná skutečnost, o kterou opírá Úřad své závěry o vůli společnosti STRABAG AG – organizační složka, jsou „účetní dokumenty požadované zadavatelem“ (viz bod 73. rozhodnutí). Těmito dokumenty jsou jednak zpráva auditora a dále výkaz zisků a ztrát, rozvaha a příloha k účetní závěrce. Z obsahu správního spisu však nijak nevyplývá, že by se Úřad pokusil alespoň zjistit stanoviska obou účastníků předmětné subdodavatelské smlouvy. Samotné účetní doklady mohou být jistě indiciemi o vůli stran, nicméně také se mohlo jednat o pochybení při předložení dokladů prokazujících kvalifikační kritéria a jejich předložení nemuselo mít vztah k projevu vůle smluvních stran. Zároveň soud nepovažuje za dostatečné odvozovat závěry o vůli účastníků subdodavatelské smlouvy od názoru a hodnocení smlouvy zadavatelem veřejné zakázky (srov. bod 75. odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kde výslovně odkazuje na obsah vyjádření žalovaného).
21. Stran napadeného rozhodnutí musí soud konstatovat, že žalovaný odkázal k důvodům neplatnosti smlouvy na body 68. a 70. rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které se zabývaly pouze a jedině formálními náležitostmi smlouvy. Žalovaný se tak věcně obsahem smlouvy ani zkoumáním vůle a její shody s projevem vůle stran subdodavatelské smlouvy nezabýval.

22. Shrne-li soud vše uvedené, v případě, že se chce žalovaný zabývat platností subdodavatelské smlouvy, musí primárně zjišťovat vůli jednajících stran, nikoliv vycházet z formálně označených dokladů. K tomu, podle názoru zdejšího soudu, v nyní posuzované věci nedošlo, neboť správní orgán prvního stupně vycházel pouze z účetních dokladů, které byly doloženy jako součást nabídky, které ale nejsou součástí smlouvy (Úřad se nezabýval tím, zda naopak nebyly doloženy chybné doklady, tj. nebyl chybně realizován smluvní závazek), případně z vyjádření zadavatele, které ale nemůže být relevantním důkazním prostředkem prokazujícím vůli jiných subjektů, resp. z formálního označení smluvních stran.
23. Zároveň však soud musí jasně poukázat na to, že i v případě, že by Úřad, resp. žalovaný dospěl k závěru, že vůlí smluvních stran subdodavatelské smlouvy bylo zavázat zahraniční společnost, nikoliv českou organizační složku, tak stále je správné jeho zjištění, že nebyly doloženy listiny k prokázání hospodaření zahraniční společnosti STRABAG AG, tj. má se zabývat tím, zda byla splněna ekonomická kritéria ze strany vítězného uchazeče bez ohledu na to, zda byla smlouva platná nebo ne.
24. Nicméně soud se touto otázkou nemohl meritorně zabývat, neboť naplnění skutkové podstaty deliktu bylo žalovaným i správním orgánem prvního stupně odvozeno od neplatnosti subdodavatelské smlouvy mezi STRABAG a.s. a STRABAG AG – organizační složka a soud v rozhodnutích Úřadu stejně jako ve správním spise neshledal dostatek důvodů pro tento závěr. Soud musí zdůraznit, že neplatnost smlouvy je přímo součástí skutkové věty rozhodnutí o správním deliktu (tj. jeho výroku). I kdyby soud snad dospěl k závěru, že žalobce tak jako tak kvalifikační předpoklady nesplnil, nemohl by skutkovou větu výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně odpovídajícím způsobem přeformulovat a napravit tak pochybení správního orgánu s ohledem na meze soudního přezkumu rozhodnutí správních orgánů.

Shrnutí a náklady řízení

25. S ohledem na vše shora uvedené nezbylo zdejšímu soudu nic jiného, než zrušit žalobou napadené rozhodnutí z důvodu nepřezkoumatelnosti a nedostatečného zjištění skutkového stavu [§ 76 odst. 1 písm. a) a b) s.ř.s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán shora uvedenými právními názory zdejšího soudu (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
26. Výrok o nákladech řízení má oporu v ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V řízení úspěšný žalobce má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proto soud přiznal žalobci právo na náhradu nákladů za právní zastoupení za dva úkony právní služby (příprava a převzetí věci, podání žaloby) dle ustanovení § 11 vyhl. 177/1996 Sb. tedy 6.200 Kč. Dále náleží žalobci náhrada nákladů za paušální náhradu výdajů podle ustanovení § 13 vyhl. 177/1996 Sb. za tytéž dva úkony právní služby, tj. 600 Kč a částka 3.000 Kč za zaplacený soudní poplatek. Celkem tedy náhrada nákladů řízení představuje spolu s DPH částku 11.228 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje P. H.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. dubna 2019

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu